

MIDA MALENA

PAȘI PRIN INDONEZIA

Volumul I

~ Când Bali îți atinge sufletul ~

MIDA MALENA @ 2025
Ploiești, România

PAȘI PRIN INDONEZIA: Când Bali îți atinge sufletul

MIDA MALENA

Independent Publisher

Această carte este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat. Orice altă utilizare, inclusiv împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, inclusiv prin internet sau altele decât cele pe care a fost încărcată, se pedepsește penal și/ sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Această carte este un jurnal personal de călătorie. Evenimentele, locurile și persoanele menționate sunt descrise prin prisma experiențelor și amintirilor autorului. Deși textul reflectă emoții autentice, unele detalii au fost condensate, adaptate sau ficționalizate pentru a crea o narațiune coerentă. Orice interpretare sau concluzie aparține exclusiv autorului, care nu are nicio intenție de a defăima sau jigni persoanele sau locurile la care se face referire în această lucrare.

Stilizare, tehnoredactare, corectură: Ciunca Adina

Design Copertă: Ciunca Alexandra

ISBN 978-973-0-41386-1

Tel.: +40 0740.010.119

e-mail: midamalena@yahoo.com

Copyright © 2025 Mida Malena

**Acesta este un fragment exemplu din cartea
„Pași prin Indonezia: Când Bali îți atinge sufletul” de Mida Malena.**

**Pentru versiunea completă,
vizitați <https://midaway.ro> sau Amazon KDP.**

**„Viața este gânduri.
Și în fiecare gând, mă aleg – uneori pe mine, uneori pe alții.
Dar de fiecare dată, învăț cine sunt.”**

Mida Malena

Din inima Vietnamului către magia insulei Bali

Am clipit pentru o secundă, iar gândurile s-au desprins, asemenea păsărilor sălbatice eliberate din colivie. Oboseala, orele nedormite îmi atârnau greu pe umeri, dar acum, toate acestea erau doar detalii nesemnificative. Trăiam în miezul propriului vis, retrăind fiecare moment într-un carusel al amintirilor. Era ca și cum un film se derula în fața ochilor mei – un film atât de viu, încât realitatea părea să se contopească cu magia.

O lună întreagă în Vietnam... Cu rucsacul în spate, ducând amintirile ca pe comori fragile, dintr-un loc în altul. Amintiri ce curgeau asemenea unui râu de munte, limpede și liber: locuri, oameni, conversații care se întrepătrundeau cu momente de exaltare, melancolie și, da, chiar durere. Ah, durerea... o umbră difuză acum, ca un vis risipit în zori.

Fiecare capitol al acelei călătorii mi se întorcea în minte, ca o carte citită pe nerăsuflăte: *Hanoi*, unde ploaia m-a întâmpinat ca un vechi prieten, cu o forță dezarmantă, de parcă ar fi vrut să-mi spună: „Aici nu vei cunoaște plictiseala.”

Apoi, acea alergătură frenetică prin oraș, ca un dans al descoperirii – să văd, să simt, să gust din fiecare deliciu care îmi ieșea în cale. Însă, fiecare frumusețe a venit și cu provocări. Laptopul meu, companionul credincios, aproape că m-a abandonat încă din prima zi. Pentru o clipă, am crezut că toate gândurile și cuvintele ce așteptau să fie scrise s-ar putea pierde pentru totdeauna.

Dar nu.

Vietnamul mi-a adus și oameni – personaje ce aveau să îmi marcheze drumul: *Tom*, cu râsul său ștregăresc, ca un ecou al copilăriei pierdute, *Huy*, *Vhu* și *mama ei* – ca niște fluturi fragili care au intrat încet, dar hotărâți, în povestea mea.

Ha Long Bay, cu stâncile ei sculptate de zei, îmi amintește de acel moment care mi-a schimbat traiectoria. Și el... enigmatic, o prezență care mi-a rescris viața mai mult decât am anticipat. Dar Vietnamul are multe povești, iar unele sunt menite să rămână ascunse. Până când vei dori să le descoperi...

A urmat drumul spre *Sapa* – o călătorie în inima naturii pure, unde munții păreau să-și dezvăluie secretele străvechi, șoptite printre razele de soare. Fiecare colț pulsa de viață și mister, iar priveliștile ce mi se deschideau înainte îmi umpleau sufletul de o liniște profundă, dar și de un dor inexplicabil, ca și cum aparțineam acelui loc.

Am continuat să urmez semnele, ca o călătoare ghidată de stele și m-am îndreptat spre *Ha Giang* – o aventură pe motocicletă pe care o voi păstra mereu în suflet, alături de *Zen* și tăcerea lui plină de înțelesuri. Era mai mult decât un tovarăș de drum; era ca o prezență care îți amintea să asculți liniștea.

Noaptea petrecute cu *Sarah*, râsul nesfârșit al spaniolilor și „happy water” care curgea în pahare la fel de ușor precum clipele... Acolo am adus la suprafață acele „bucăți” uitate, adânc îngropate, fără de care nu puteam merge mai departe.

M-am lăsat purtată și, la fiecare cotitură, am lepădat câte un strat de *mine*, ca și cum aș fi aruncat haine prea grele pentru această călătorie. Fiecare kilometru parcurs era o întoarcere spre origini, iar ploaia îmi limpezea privirea, făcându-mă să văd cu o claritate nouă.

Atunci mi-am dat seama: era doar începutul.

Ninh Binh mi l-a dezvăluit pe „old man”, cu privirea lui adâncă și pașii mășurați, care părea să vegheze asupra sufletului meu, ca un paznic nevăzut al liniștii. Orașul mi i-a adus pe *Lisa*, *Oscar*, *Trangg*, dar și pe călugărul cu muzica lui divină.

Phong Nha a fost ca un capitol uitat dintr-o carte, un micuț orașel unde n-ar fi trebuit să ajung, dar unde l-am întâlnit pe misteriosul *Luong*... el rămâne un mister chiar și acum, dar un mister care încă șoptește ceva în mintea mea.

Fiecare loc, fiecare chip îmi șlefuiau povestea cu răbdare. Era ca și cum pașii mei sculptau o hartă invizibilă, un traseu al sufletului, de la o amintire la alta.

Hue, cu acele lacrimi grele, dureroase; *Da Nang*, cu marea ei sălbatică și evadarea în copilărie; *Hoi An*, cu renumitele „*Phong-uri*” și lampioanele fermecate. Românii întâlniți în acel mic restaurant ascuns au adus o căldură neașteptată în mijlocul unui tărâm magic.

Nu era timp de pierdut. Am lăsat în urmă fiecare mirare, fiecare minunare, căci timpul îmi arăta că aveam încă multe de văzut. Am urcat munții, m-am scufundat în mări, am pășit în temple și castele și am povestit cu oameni ce păreau să apară direct din Universul virtual al TikTok-ului, acea lume ce fura orice urmă de energie, lăsându-mă doar cu un ecou fără sfârșit.

Marea... ah, marea cea albastră, care mă primea în valurile ei spumoase și norii care se adunau ca niște martori tăcuți la călătoria mea. Căldura și taximetriștii care mi-au părut ca o specie aparte a acestui Univers fascinant.

Nha Trang, cu aerul său boem și contrastul viu; și *Dalat*, unde frigul pătrunzător mi-a dezvăluit vulnerabilitățile ascunse. Grădinile pline de culori și haosul vibrant al nopții au creat un spectacol parcă improvizat doar pentru mine.

Fără internet, m-am simțit pierdută, ca o corabie fără busolă, plutind spre *Ho Chi Minh*. Frustrarea m-a copleșit, dar tocmai atunci am întâlnit-o pe *Trang* – fata cu zâmbet cald și voce blândă. Parcă ne știam dintr-o altă viață. Ea a devenit farul care mi-a luminat drumul prin întuneric.

Ne-am lăsat purtate de ploaia din Saigon, dansând frenetic pe ritmurile ei, ca și cum fiecare picătură de apă îmi reînvia amintirile, imprimând în carne și suflet acel moment ce avea să rămână pentru

totdeauna. În acele clipe, eram parte dintr-o simfonie, un duet dintre om și natură.

Acolo i-am întâlnit pe *Andrea, Moon, Darren și Queen* – chipuri noi, dar parcă totuși familiare, ca niște fragmente dintr-o poveste veche, împletită cu a mea.

Și apoi a venit durerea... Ah, durerea, mereu prezentă, ca o umbră ce nu m-ar fi părăsit niciodată, dar care m-a învățat să simt cu adevărat. Strângerea de stomac a fost ca o aducere aminte, ca un ultim „test” al călătoriei prin Vietnam – un memento că, chiar și în paradis, există spini. Un joc amețitor al sentimentelor ce se ciocneau în mine.

Și totuși, fiecare pas, fiecare cădere, fiecare ridicare își găseau sensul în povestea mea, ținându-mă într-o versiune mai puternică și mai liberă a propriei ființe.

Când mesajul *Irinei* a ajuns la mine: „– Hey, poți veni. S-au ridicat restricțiile anti-Covid,” – a fost ca o undă verde de la Univers, o aprobare că drumul meu era clar.

Mesajul matinal de la *Essra*, ca o stea călăuzitoare, reamintindu-mi, chiar cu o zi înainte de zborul meu spre Indonezia, că existența sa nu era un simplu capriciu al destinului, ci o lecție care mă chema, încă o dată, să nu uit.

A fost ca și cum o fantomă a trecutului și-a fluturat voalul în fața ochilor mei, readucându-mă la viață și făcându-mă să înțeleg: „*Nimic nu e întâmplător.*”

Și astfel, am început să lepăd fiecare grijă, rând pe rând, ca pe niște vechi straturi de piele care nu-mi mai aparțineau.

Le-am lăsat în urma mea, pe pământul Vietnamului, până când m-am simțit ușoară, ca un fluture eliberat din crisalidă.

Și da, acum zâmbesc.

Îmi privesc viața ca pe un „film” vibrant, plin de culori vii și momente intense, de parcă fiecare pas, fiecare întâlnire, fiecare lacrimă a fost o pensulă care a contribuit la crearea acestui tablou al existenței mele.

O lună chiar te poate schimba? Fără îndoială, răspunsul este DA.

Mai mult ca oricând, îmbrățișez necunoscutul, mă las în grija Universului, căci de ce nu? Sunt în zbor spre visul meu și simt că realitatea se împletește cu fantezia într-o îmbrățișare dulce-amăruie. Totul e atât de real, încât mă întreb dacă poate exista ceva mai intens decât ceea ce trăiesc chiar acum.

Vietnamul m-a sculptat, m-a învățat să iubesc imprevizibilul și momentele care îți taie respirația. M-a pregătit să îmbrățișez necunoscutul și să văd magia din haos. Am învățat să-mi privesc durerea drept un profesor.

Umbrele din trecutul meu – acele lucruri îngropate adânc, pe care nici nu le voiam scoase la lumină – m-au urmat peste tot, din Hanoi până în Ho Chi Minh.

Dar, între ploii torențiale și râsete de oameni necunoscuți, am început să le privesc cu alți ochi. Nu le-am depășit cu totul, dar am învățat să dansez cu ele.

Dar știu... povestea sa nu s-a încheiat. Nu încă...

Brusc, mă trezesc, ca scuturată dintr-un vis.

Privirea mi se limpezește și observ oamenii din jur, agitați și neliniștiți, parcă incapabili să se așeze în propriile vieți. Hărmălaia din avion mă învăluie, dar rămân liniștită, de parcă ațipisem pentru un moment.

Și atunci îmi amintesc...

Vietnamul m-a pregătit pentru ceva mai mare, mai intens!

Azi, am sufletul deschis, gata să descopăr măreția Indoneziei. Dar mă întreb: oare Bali îmi va da răspunsuri la întrebările pe care nici nu le-am rostit încă? Sau îmi va aduce întrebări noi, mai grele, mai profunde?

Ce urmează? Nu știu. Dar tocmai asta face ca povestea să merite. Și totuși, când roțile avionului ating pista... înțeleg.

Povestea aceea a fost începutul.

Acum vine răspunsul.

Sau o altă întrebare.

Călătorind spre Nimic: Bali și fascinația Necunoscutului

Există un moment, undeva între vis și realitate, în care „simți” că drumul te alege pe tine. Nu știm niciodată dacă traseul vieții noastre este deja scris, ca o hartă secretă în stele, sau dacă îl desenăm singuri, cu fiecare pas, fiecare alegere, fiecare greșală. Dar, undeva în adâncul ființei, ne place să credem că avem un rol în această poveste.

E ca și cum mi-aș fi trimis mie însămi semne misterioase – mesaje criptate pe care doar eu le pot înțelege, doar eu le pot descifra, în timp ce-mi croiesc calea deja aleasă. Dar știm, oare, ce e scris în stele? Sau suntem doar marionete mânuite de o mână nevăzută?

Poate că totul e doar un joc al hazardului, iar noi mergem înainte, orbiți de lumina intensă a vieții – asemenea fluturilor ce se avântă spre flacără, convinși că sunt stăpânii propriului destin. Dar suntem, oare? Sau purtăm, fără să știm, poveri nevăzute – saci grei, plini de temeri și dorințe, pe care îi căram fără să întrebăm vreodată ce se ascunde înăuntru?

De ce aceste gânduri îmi răsună în minte acum? Poate că sunt doar ecouri ale unor întrebări vechi, răscolite de drumurile pe care le-am ales. Poate că nici nu contează. Dar totul duce undeva. Orice drum, fie el clar sau haotic, converge într-un punct misterios – un punct care ne cheamă.

În mintea mea, totul pare să se rezume la un adevăr simplu:

„Viața nu se termină până nu trăim tot ceea ce trebuie să trăim.”

Fiecare moment este o piesă dintr-un puzzle imens, un Matrix al miliardelor de drumuri care se intersectează. Poate că sensul acestui labirint există doar în mintea mea.

Dar aceste întrebări despre destin și hazard s-au intensificat cu fiecare drum pe care l-am parcurs, căutând nu doar răspunsuri, ci mai ales experiențe. Și astfel, într-o zi, am plecat. Nu am plecat cu un scop precis. Am plecat ca să mă pierd – lăsând în urmă tot ceea ce știam, tot ceea ce eram, tot ceea ce îmi spunea lumea că „trebuie” să fiu. Și astfel, am străbătut Vietnamul de la un capăt la altul, m-am pierdut în cotloanele lui misterioase, până când, într-un mod pe care încă nu pot să-l explic, am ajuns exact unde trebuia să ajung.

Unde? Știi deja.

Bali.

În cele din urmă, pe această insulă mult visată – celebra BALI – dorită, râvnită, așteptată ca o promisiune. Pentru mine, Bali a fost mai mult decât o destinație. A fost o chemare. Un miraj pe care l-am urmărit luni de zile, un vis purtat în mine ca un copil care nu-și poate lua ochii de la jucăria de pe raftul unui magazin. Am plâns după ea, am planificat și am sperat, până când întreaga forță a Universului părea să conspire să mă aducă aici.

Și iată-mă acum, în 20 iunie 2023, când Universul, în sfârșit, a deschis larg ușa în fața mea, șoptindu-mi:

„Poftiți, domnișoară, visul tău e aici!”

Am fost acel copil încâpățânat care nu se lasă până nu obține ceea ce își dorește cu ardoare. Bali a fost „jucăria” visurilor mele – iar acum, iată-mă, ținând-o în mâini. Perseverența mea, acel strop constant de insistență, m-a purtat aici. Poate că aceasta este esența evoluției noastre: să visăm, să insistăm, să cădem și să continuăm. Pas cu pas.

De când am pornit din România, am schimbat rutina pe spontaneitate și am lăsat în urmă confortul pentru necunoscut. Bali este începutul unui nou capitol. În fața mea se deschide „Celebra Insulă” din inima Indoneziei – insula soarelui, a energiilor contagioase, a mii de turiști care vin și pleacă, insula balinezilor

pașnici și cu zâmbetul pe buze, a iubirii și contrastelor. Aici am găsit locul unde apusurile îți taie răsufarea și fiecare colț îți șoptește o poveste.

Dar de ce Bali?

Aceasta este întrebarea pe care o primesc cel mai des. Uneori mă întreb și eu. Nu am un răspuns clar. Dar, în adâncul meu, știu. Pentru mulți, părea o nebunie să vreau să mă mut aici.

„De ce să pleci atât de departe? Ce vei face acolo? Din ce vei trăi? Nu ți-e bine aici, unde ai tot ce-ți trebuie?” Întrebările veneau ca o ploaie de toamnă, una după alta, dar niciuna nu a reușit să mă oprească.

Și totuși, de ce Bali?

Poate pentru că este manifestarea propriei mele nebunii frumoase. A dorinței de a trăi autentic. De a-mi urma propriul drum, oricât de ciudat ar părea pentru alții.

Bali nu este doar o destinație.

Este o alegere.

Este un salt în necunoscut.

Astăzi, sunt aici, trăind acest „VIS” scris cu litere mari. Am învățat că un vis nu este o fantezie îndepărtată – este un plan, o direcție, o realitate care așteaptă să fie construită pas cu pas, kilometru cu kilometru.

Nu-mi amintesc exact când a început acest vis. Poate că nici nu contează. Ceea ce contează este că sunt aici, că am ajuns și că am câștigat un moment de respiro pentru a-mi întinde aripile.

Drumul nu se oprește aici. Bali este doar o altă oprire în această călătorie spre necunoscut.

De curând, cineva m-a întrebat:

„Ce cauți, de fapt?”

I-am răspuns simplu, cu un zâmbet:

„Nimic.”

Pentru că, dacă aș ști ce caut, aș mai fi aici?

Fascinația necunoscutului e răvășitoare.

Bali este doar următorul capitol din povestea mea.

Așa că te invit, dragă cititorule, să te așezi confortabil și să pornești alături de mine în această aventură. Lasă magia să te cuprindă.

Hai să descoperim împreună bucuria de a trăi și de a căuta.

Pentru că, fără să știi, ești deja parte din povestea mea.

Și **îți mulțumesc** pentru asta.

Dansând cu destinul

Joi, 20 iulie 2023

Aeroportul Internațional Gusti Ngurah Rai, Denpasar – Bali, Indonezia

La 7:55, avionul s-a ridicat din Ho Chi Minh, purtându-mă, ca într-un vis, spre Denpasar, Bali – destinația la care am visat de atâtea ori.

Cele patru ore dintre cer și pământ au fost un dans între luciditate și vis. Dincolo de geam, cerul era o pânză de acuarelă, iar norii se desfășurau la marginea orizontului, rătăcindu-mi gândurile într-un dans tăcut.

Ecoul căpitanului anunțând turbulențe plutea între nori, dar eu stăteam nemișcată, ca o păpușă de ceară, imună la zgomotele și agitația din jur. Aerul rece îmi îngheța trupul obosit, dar în mine pulsa nerăbdarea – un freamăt tăcut ce mă împingea înainte. Bali îmi părea un cântec uitat, un refren pe care îl știam, dar nu îl puteam fredona încă.

Știam că drumul ăsta e doar într-o singură direcție, iar inima îmi tresărea la fiecare imagine a insulei.

În fața ghișeului de Imigrări, am răspuns hotărâtă, fără nicio urmă de ezitare. Nu mai eram femeia nesigură care se pierdea prin aeroporturi. Ceva în mine se așezase altfel. O forță tăcută îmi spunea clar: „Ești exact unde trebuie să fii.”

„– Welcome to Bali,” mi-a spus funcționarul, întinzându-mi pașaportul cu un zâmbet. M-am simțit ușoară, ca și cum tocmai primisem cheia unui Univers nou.

„*Ce simplu a fost... și cât de bine se simte...*” mi-am spus, simțind bucuria cum îmi pătrunde în fiecare fibră.

La punctul de control, funcționarul mi-a cerut un cod QR. Am privit, confuză, panoul din față. Un angajat amabil mi-a venit în ajutor, așa că am scanat codul și am urmat instrucțiunile. Câteva minute mai târziu, problema era rezolvată. Am oftat ușurată și m-am întors la verificare.

„– Gata, ai intrat în Bali,” mi-a spus zâmbind tipul de la control, iar în mintea mea am auzit un „Yesss!” triumfător, ca un strigăt mut de victorie. Pașaportul meu părea un talisman. Un mic obiect care mi-a deschis ușa spre acest moment. Euforia era completă și nimic nu o putea tulbura.

Am înaintat prin labirintul de fețe și bagaje, cu luminile magazinelor și panourile strălucitoare amestecându-mă la fiecare pas. M-au chemat, m-au ispitit să mă opresc și să mă pierd printre ofertele lor, dar nu aveam timp de distrageri.

Trebuia să ajung la Circle K, să găsesc un punct fix în acest aeroport vibrant. Fiecare pas era un amestec de speranță și nerăbdare care mă împingea înainte.

Întreb un angajat al aeroportului, care mi-a indicat direcția cu un gest scurt: „– După biroul de informații.”

Am pornit încrezătoare, cu nerăbdarea alergându-mi prin vene ca un val de entuziasm care se sparge în mii de picături în interior. Energia îmi dansa prin corp, de parcă cineva ar fi pus „Lambada” pe repeat, iar fiecare fibră răspundea în ritm. Nici nu mi-a trecut prin cap să verific telefonul pentru Wi-Fi. Tot ce conta era să-l găsesc pe Gusti.

Am ieșit din clădire și m-a lovit un zid de căldură înecăcioasă, care s-a lipit de piele ca un văl invizibil. Vuietul de glasuri, claxoane

și râsete s-a amestecat cu tropotul grăbit al pașilor, într-un haos orchestrat – insuportabil și fascinant în același timp.

În fața mea, o mulțime de oameni era aliniată dincolo de o barieră, cu plăcuțe în mâini. „*Parcă e un film,*” mi-am spus, cu un zâmbet în colțul gurii.

Privirile mi-au alunecat peste numele scrise stângaci pe plăcuțe – nimic cunoscut. Era ca o ruletă emoțională, fiecare secundă amplificând freacăta mulțimii și senzația că rămân singură.

„*Oare m-a uitat? Sau poate nu a venit deloc?*”

Mi-am trecut mâna prin păr, încercând să-mi controlez respirația. Încă nici urmă de Gusti. Mulțimea continua să se miște, acoperindu-mi speranța cu fiecare secundă care trecea. Așteptarea se transforma într-un joc al imaginației.

„*Dacă nu vine? Dacă mesajele Irinei au fost greșite? Sau poate... poate m-a lăsat să mă descurc singură.*”

Mintea mea alerga nebunește, agățându-se de scenarii haotice. Într-o clipă, Bali, care îmi părea o destinație plină de promisiuni, devenise un labirint al incertitudinii.

Și totuși, undeva adânc în mine, un fir subțire de încredere refuza să cedeze: „*Bali nu m-a adus aici ca să mă abandoneze.*”

Mi-am scos telefonul. Nema Wi-Fi. Roamingul refuza să coopereze, lăsându-mă învăluită în haosul îndoielilor. Simțeam cum confuzia se strecura tot mai adânc în mine. Mi-am aruncat privirea în toate direcțiile, sperând într-un miracol, într-un semn care să mă ghideze.

Realizez că nu știu nimic despre Gusti – nu știu cum arată, nu știu cine este. E doar un nume și un preț, un personaj invizibil în povestea mea, ca o fantomă pe care încerc să o găsesc în mijlocul mulțimii.

Telefonul m-a abandonat, iar sfaturile Irinei par acum doar ecouri inutile. Mintea îmi accelerează, căutând frenetic o soluție care refuza să apară. Văd clădirea Circle K în depărtare, dar nici urmă de Gusti.

„*De ce nu apare? De ce nu vine?*” mă întreb, în timp ce setea și căldura mă împing la limită.

Picături de transpirație mi se preling pe spate, iar aerul devine tot mai greu. Mi-aș da tricoul jos, dar mă opresc. E acel sentiment ciudat că nu e momentul să renunț. Că poate, doar poate, soluția va apărea în ultimul moment.

Un taximetrist îmbrăcat în roșu, cu un zâmbet liniștitor, se apropie. Cu un gest simplu, îmi oferă Wi-Fi și, fără grabă, îl sună pe Gusti în locul meu.

„– Stai aici, vine Gusti,” spune calm.

Și atunci, din mulțimea agitată, a apărut: un bărbat cu ochi căprui ce străluceau ca pământul umed după ploaie. Purta un tricou alb și sandale, iar calmul lui contrasta puternic cu gălăgia din jur.

„– Yda?” a întrebat el, iar eu i-am răspuns imediat. Cu un gest firesc, mi-a luat rucsacul, de parcă ar fi știut că aveam nevoie de o mână de ajutor, și m-a condus spre o mașină neagră. Când mi-a deschis portiera, a fost ca și cum îmi întindea o punte spre cer.

Interiorul mașinii era simplu, parfumat discret cu lavandă. Pe bord, o statueta mică a lui Ganesha veghea călătoria, iar de oglinda retrovizoare atârna un șirag de flori uscate – probabil lăsat acolo după o ceremonie balineză. Fiecare detaliu spunea o poveste despre tradiții, spiritualitate și o viață trăită fără grabă.

„– Santai, santai,” a spus el râzând, ridicând o mână, de parcă ar fi vrut să împrășteie neliniștea mea în aer. „Nu te grăbi, în Bali timpul merge mai încet.”

Râsul lui molipsitor pornea din ochi, iar mâinile puternice gesticulau cu naturalețe, ca și cum poveștile lui ar fi avut nevoie și de aer ca să prindă viață.

Am râs și eu, simțind cum prezența lui îmi alungă agitația.

Fiecare cuvânt, fiecare intonație îmi spunea să mă las purtată de ritmul acestui loc.

Pe măsură ce mașina înainta, Gusti și-a împins ochelarii pe nas și, ca un narator de basm, a început să-mi povestească despre insula pe care abia o descopeream.

„– Prima dată în Bali?” a întrebat, zâmbind cu o curiozitate sinceră.

„– Da... și cred că e visul meu de-o viață,” am răspuns, lăsând cuvintele să-mi scape ca un secret eliberat.

„– Hmm,” a murmurat el, trimițându-mi o privire scurtă prin oglinda retrovizoare. „Nu ești doar în Bali. Bali e deja în tine.”

Vorbele lui m-au luat pe nepregătite. Am tăcut, simțindu-le cum se așază în mine, încet, ca o revelație.

„– În Bali, nimic nu e întâmplător,” a continuat Gusti, privindu-mă cu un amestec de curiozitate și certitudine, de parcă ar fi văzut mai mult decât o simplă turistă. „Destinul își are propriul său calendar aici.”

Zâmbetul lui părea să-mi șoptească:

„Hey, noi ne cunoșteam deja.”

Am râs amândoi, iar mașina s-a strecurat prin traficul insulei.

Pe trotuare, în fața fiecărui magazin, erau așezate mici ofrande – pătrate din frunze de palmier, umplute cu flori, boabe de orez și biscuiți. Fumul bețișoarelor parfumate se ridica leneș spre cer, ca o conversație mută cu zeii insulei.

„– În Bali, traficul e un fel de test. Dacă rezisti la el, poți să rezisti la orice,” a spus Gusti, în timp ce o motocicletă trecea pe lângă noi, aproape lipită de mașină.

M-a amuzat, dar în vorbele lui era un adevăr subtil.

Aici, totul era haos – dar un haos viu, care părea să danseze într-un ritm propriu.

„VISUL TĂU E REAL ACUM, YDA,” mi-am șoptit.

„EȘTI ÎN BALI!”